

Sygn. akt: II K 17/17

PR 1 Ds. 7/17 PR L.

RSD 468/16 KPP L.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 maja 2017 r.

Sąd Rejonowy w Lidzbarku Warmińskim II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Monika Niedziałkowska

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Ewa Jodko

przy udziale Prokuratora: nieobecny, zawiadomiony prawidłowo

przy udziale oskarżyciela posiłkowego Towarzystwa (...) w (...) Oddział w O. reprezentowanego przez inspektora J. K.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22.05.2017 r.

sprawy przeciwko **A. S.** córce J. i Z. z domu K.

ur. (...) w L.

oskarżonej o to, że w okresie od 24 sierpnia 2016 r. do 22 grudnia 2016 r. w K., woj. (...), znęcała się nad 9 sztukami psów w ten sposób, że przetrzymywała je w niewłaściwych warunkach bytowania tj. grupowo na małej powierzchni w ciemnym pomieszczeniu nie dającym im schronienia przed działaniem niekorzystnych warunków atmosferycznych tj. mrozu, w otoczeniu ostrych przedmiotów, co zagrażało ich życiu i zdrowiu, w ogólnie panującym bałaganie w warunkach bez elementarnych zasad higieny, bez zapewnienia stałego dostępu do jedzenia i wody, ponadto część z psów pozostała w stanie rażącego zaniedbania polegającego na zaniechaniu obowiązkowych szczepień, odrobaczania, poddania podstawowej opiece weterynaryjnej

tj. o czyn z art. 35 ust. 1a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt

orzeka:

I. A. S. uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu i za to z mocy art. 35 ust. 1a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt skazuje ją, a z mocy art. 35 ust. 1a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt w zw. z art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt w zw. z art. 34 § 1 i 1a pkt 1 kk i art. 35 § 1 kk wymierza jej karę 10 (dziesięciu) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

II na mocy art. 35 § 3a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt orzeka wobec oskarżonej tytułem środka karnego zakaz posiadania zwierząt na okres 5 (pięciu) lat;

III na mocy art. 35 ust. 5 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt orzeka wobec oskarżonej nawiązkę w wysokości 1500,00 zł. (jeden tysiąc pięćset) na rzecz Towarzystwa (...) w (...) Oddział w O.;

IV na mocy art. 624 § 1 pkp zwalnia oskarżoną od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sygn. akt: II K 17/17

UZASADNIENIE

(uzasadnienie ograniczone do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku oraz wskazanych rozstrzygnięć w związku z wydaniem wyroku w trybie art. 387 kpk)

W oparciu o zgromadzony na etapie dochodzenia materiał dowodowy Sąd doszedł do przekonania, że oskarżona A. S. podlega odpowiedzialności karnej za przypisany jej w wyroku występki opisany w art. 35 ust. 1a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt.

Oskarżona wystąpiła z wnioskiem o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia postępowania dowodowego i wymierzenie jej zaproponowanej kary oraz środków: karnego i kompensacyjnego.

Wniosek, wobec braku sprzeciwu oskarżyciela posiłkowego – inspektora Towarzystwa (...) w Polsce Odział w O., zyskał akceptację Sądu.

Artykuł 35 ust. 1a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt penalizuje zachowanie polegające na znęcaniu się nad zwierzęciem. Znęcaniem się jest każde z wymienionych w art. 6 ust. 2 ustawy sposobów bezpośredniego postępowania w stosunku do zwierzęcia, które muszą być objęte zamiarem bezpośrednim sprawcy, zamiar odnosi się więc do samej czynności sprawczej, a nie do spowodowania cierpienia lub bólu. Kategoria znęcania się nad zwierzętami w porównaniu ze znęcaniem się nad ludźmi obejmuje wszystkie, poza nieuzasadnionym zabijaniem, przypadki ich krzywdzenia czy złego traktowania, które ustawodawca uznał za karalne. W art. 6 ust. 1 został zamieszczony generalny zakaz znęcania się nad zwierzętami, po czym ustawodawca w ust. 2 sformułował definicję znęcania się w sposób dwustopniowy. Najpierw wskazał, że znęcanie się to zadawanie lub świadome dopuszczanie do zadawania bólu lub cierpienia zwierzęciu, a następnie w czternastu punktach podał, czym w szczególności jest znęcanie się nad zwierzętami. Jeżeli więc zachowanie wyczerpuje opis któregoś z punktów, to Sąd nie musi już ustalać, że spowodowało ono ból lub cierpienie, gdyż to sam ustawodawca przesądził, że zachowania w tych punktach wymienione są znęcaniem się, czyli powodują ból lub cierpienie. Odwołując się do ustawowej, cyt. powyżej definicji znęcania się, za tak rozumianym pojęciem znęcania się przemawia także to, iż należy je interpretować w dużym stopniu obiektywnie. O przyjęciu znęcania się rozstrzygają więc społecznie akceptowane wartości wyrażające się w normach etycznych i kulturowych (wyrok SN z dnia 16 listopada 2009 r., V KK 187/09, LEX nr 553896). Na ustalenie okoliczności wskazujących na znęcanie się nad zwierzęciem, powinna mieć wpływ z jednej strony świadomość, że zwierzę jest istotą żyjącą, zdolną do odczuwania cierpienia, a człowiek jest mu winien poszanowanie, ochronę i opiekę, co wynika z art. 1 ust. 1 ustawy, z drugiej zaś strony potrzeba humanitarnego traktowania zwierząt, przez którą rozumie się traktowanie uwzględniające potrzeby zwierzęcia zapewniające mu opiekę i ochronę w myśl art. 4 pkt 2 tej ustawy (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 23 stycznia 2013 r., II OSK 1743/11).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, oskarżona swym zachowaniem polegającym na utrzymywaniu stanowiących jej własność zwierząt w liczbie 9 psów, w tym 3 szczeniąt w niewłaściwych warunkach bytowania, w stanie niechlujstwa (grupowo na małej powierzchni w ciemnym pomieszczeniu nie dającym im schronienia przed działaniem niekorzystnych warunków atmosferycznych, w otoczeniu ostrych przedmiotów, w ogólnie panującym bałaganie, bez zachowania elementarnych zasad higieny), bez zapewnienia odpowiedniego pokarmu i dostępu do wody przez okres wykraczający poza minimalne potrzeby właściwe dla gatunku, co doprowadziło zwłaszcza jedno ze szczeniąt do odwodnienia i do niedożywienia (art. 6 ust. 2 pkt 19 ustawy), w stanie rażącego zaniedbania poprzez zaniechanie obowiązkowych szczepień przeciwko wściekliźnie (w stosunku do 5 psów), a także odrobaczania i poddania ich podstawowej opiece lekarsko – weterynaryjnej (art. 6 ust. 2 pkt 10 ustawy), wyczerpała znamiona występkę opisanego w art. 35 ust. 1a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt.

Oskarżona miała pełną świadomość następstw swojego zachowania względem pozostających pod jej opieką zwierząt.

Kierując się ogólnymi dyrektywami i zasadami sądowego wymiaru kary określonymi w art. 53 § 1 i 2 kk, uznając oskarżoną za winną popełnienia zarzucanego jej czynu, Sąd wymierzył jej z mocy art. 35 ust. 1a ustawy z dnia 21

sierpnia 1997 r. ochronie zwierząt w zw. z art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. w zw. z art. 34 § 1 i 1a pkt 1 kk i art. 35 § 1 kk karę 10 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym (pkt I wyroku).

Oceniając stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżoną występku jako znaczny, Sąd miał na względzie zarówno rodzaj naruszonego przestępstwem dobra (wyznaczony brzmieniem art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt - zwierzę, jako istota żyjąca, zdolna do odczuwania cierpienia, nie jest rzeczą. Człowiek jest mu winien poszanowanie, ochronę i opiekę; cudze zdrowie), sposób i okoliczności popełnienia czynu, rozmiar wyrządzonej szkody, jak również rodzaj i stopień naruszenia ciężących na oskarżonej obowiązków.

Za znaczny Sąd uznał również stopień zawinienia oskarżonej.

Ferując karę Sąd poczytał oskarżonej jako okoliczność łagodzącą przyznanie się do sprawstwa, dotychczasową niekaralność (k – 81) oraz sposób zachowania po popełnieniu występku (opieka nad zwierzętami umieszczonymi w kojcach na terenie przytuliska zorganizowanego przez wójta Gminy K.)

W procesie wymiaru kary Sąd nie doszukał się szczególnych okoliczności obciążających.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, iż orzeczona kara ograniczenia wolności w jej wariantcie wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości oraz zawinienia, jak również w sposób należyty uwzględni dyrektywy i zasady sądowego wymiaru kary.

Wobec skazania oskarżonej za przestępstwo opisane w art. 35 ust. 1a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt, stosownie do brzmienia art. 35 ust. 3a i 5 cyt. ustawy Sąd orzekł wobec niej środek karny w postaci zakazu posiadania zwierząt na okres 5 lat oraz środek kompensacyjny w postaci nawiązki na rzecz Towarzystwa (...) w (...) Oddział w O. w kwocie 1500,00 zł. (pkt II i III wyroku).

A. S. poprzez swoje zachowanie dała wyraz temu, iż posiadanie przez nią zwierząt stanowi dla nich realne zagrożenie, a ona swoim zachowaniem nie daje gwarancji należytego wypełniania obowiązków ciężących na właścicielu zwierzęcia (w omawianym przypadku – psów) i stąd też zakaz ich posiadania na okres określony przez Sąd spełni zarówno cele represyjno – penalne, jak i wychowawcze wobec sprawczyń.

Nawiązka jako środek kompensacyjny poprzez odesłanie do odpowiedniego stosowania art. 53 – 55 kk (art. 56 kk) ma charakter represyjno - kompensacyjny, tak więc jej wymiar winien być determinowany z jednej strony w oparciu o całokształt dyrektyw sądowego wymiaru kary, z drugiej zaś, respektować funkcję kompensacyjną, co w przypadku analizowanej sprawy wiąże się z partycypacją w społecznych kosztach opieki nad zwierzętami.

Zdaniem Sądu, suma orzeczonej nawiązki czyni zadość postulowanym funkcjom. Kwota nawiązki ustalona została w sposób na tyle wymierny, iż pozwoli, w ocenie Sądu, Towarzystwu (...) w (...) Oddział w O. zaangażowanemu w realizację celów w postaci ochrony i opieki nad zwierzętami, działania takie rzeczywiście realizować.

Zważywszy na sytuację majątkową oskarżonej (dane osobopoznawcze k - 135) Sąd uznał, iż uiszczenie ich byłoby dla niej zbyt uciążliwe i dlatego w myśl art. 624 § 1 kpk zwolnił ją od uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych (pkt IV wyroku).